

פרוטוקול מס. 32/3

מישיבת וועדת החינוך והתרבות
מיום ד', כ"ג בסיון תשי"ח - 11.6.1958 בשעה 9.00

נכחו

- ש. פרסיץ - היו"ר
- פ. זואריץ
- ש. כפרית
- ח. מגורי-כהן
- י. סמילנסקי
- י. דוקח
- ד. צברי
- א. רזיאל-נאור

מוזמנים:

- מ. אבידור - המנהל הכללי של משרד החינוך והתרבות
- י. שריד - המשנה למנהל הכללי של משרד החינוך והתרבות
- מר שאול (נציגי המכונים האוניברסיטאיים)
- מר כדורי (שליד עיריית תל-אביב)
- מר צלטנר (נציגי אוניברסיטת תל-אביב -
- מר בר-שירה) בי"הם לכלכלה ומשפט.

חוק המועצה להשכלה גבוהה, תשי"ח-1958.

סדר-היום

היו"ר ש. פרסיץ:

פותחת את הישיבה.

נשמע את הערות נציגי אוניברסיטת תל-אביב להצעת חוק המועצה להשכלה גבוהה.

מר לוין: אנו מציעים תיקונים בטעיפים הבאים:

סעיף 8: אנו מציעים להגדיר את הקריטריונים לקביעת הכללים, נוסף לרמה מדעית באותה, להכרה במוסדות, אחרת משאירים פתח לקביעת קריטריונים שאולי לא תמיד יתאמו לגופו של העניין.

סעיף 10: בדרך כלל מקובל שאם איזו שהיא אינסטנציה דוחה בקשה הערעור מועבר לאינסטנציה אחרת. אנו מבינים שבמקרה זה אין אינסטנציה אחרת מאשר המועצה עצמה, אבל לא נראה לנו שהפרוצדורה במקרה השני תישאר אותה הפרוצדורה כמו במקרה הראשון. אנו מציעים כי במקרה של דיון מחודש בערעור, שיופנה למועצה ע"י הממשלה, ההחלטה תתקבל ברוב של 2/3.

סעיף 14. הפרוצדורה המוצעת בסעיף זה איננה סוצדקת, כי היוזמה לדיון בבקשות של המוסדות היא בידי המועצה, המועצה רשאית להציע, אבל היא רשאית גם שלא להציע. אנו מציעים לבטח את הסעיף כדלקמן: "המועצה תדון בבקשותיהם של המוסדות ותגיש את הפלצותיה לממשלה". ההסלצות יכולות להיות גם שליליות, אבל היוזמה היא בידי כל מוסד והמועצה איננה יכולה שלא לנקוט עמדה ללבקשה.

אני מבקש להבהיר את הסעיפים 17 ו-18, האם הכוונה היא לתואר מדעי, או לתואר המקנה זכויות, כמו רופא, עורך דין או מהנדס?

מה פירוש המלים "המועצה רשאית להכיר בתארים אקדמיים תארים מוכרים"? האם הכוונה היא לתארים המקובלים, כמו ב.א.ס., מ.א.ע., י.א.ו., דוקטורנט, או שהכוונה היא לסוג מסויים של תארים שיפרסו בתקנות?

מר כדורי: סעיף 4: לפי הצעת החוק, המועצה הראשונה

תמונה כולה ע"י הממשלה. מאחר שכוננת החוק להקנות למועצה אופי ציבורי, אנו מציעים כי הדיון בהמלצת השר למינוי 12 מתוך 16 חברי המועצה יהיה בוועדת החינוך והתרבות של הכנסת, בתור גוף ציבורי המייצג את כל חלגי הציבור, ורק לאחר מכן יעבור לאישור הממשלה.

סעיף 12: מדובר בסעיף זה על כך שמוסד מוכר הוא תאגיד, וזו הגדרה הכובלת יתר על המידה וללא הצדקה ציבורית. תאגיד הוא מושג משפטי מוגדר מאוד. לא כל מוסד להשכלה גבוהה הוא תאגיד. ישנם מוסדות שקמו מתוך יוזמה של פתנדבים, ישנם מוסדות שקמו ע"י רשות מקומית או ע"י גוף יורדי אחר. יש צורך לאפשר למוסדות להשכלה גבוהה לקבוע את הצורה המשפטית הרצויה להם ובלבד שיהיה כשרים לתבוע ולהיתבע.

מר אבידור:

לסעיף 14. אני סבור שהוא לא הובן כראוי והצעתכם איננה לטובה, אין לומר שמיד עם הקמת המועצה להשכלה גבוהה היא תוכל להכיר בכל המוסדות, לא רצינו למנוע מהממשלה להציע לכנסת לאשר הקצבה למוסד להשכלה גבוהה שעוד לא הוכר.

מר לוין:

חשבתי כי לא יתכן שרק המועצה תהיה רשאית להגיש הצעות, הצעתי לתת אפשרות זו למוסדות עצמם.

מר אבידור:

לסעיפים 17 ו-18, הכוונה איננה להקניית זכויות פרופסיונליות, אלא לתארים אקדמיים בלבד. ישנם חוקים אחרים הקובעים מתן רשיונות לעבודה, כמו חוק המהנדסים, חוק עורכי הדין וכו'.

אשר ל"תארים מוכרים", יכולים להיות גם תארים שאינם מוכרים ע"י החוק. האוניברסיטה העברית בירושלים, למשל, עורכת קורסים שונים ונותנת תעודות למסיימי קורסים אלה. תעודות אלה אינן מקנות תארים אקדמיים מוכרים. המועצה תצטרך להגדיר את התארים האקדמיים המוכרים ואת השלבים השונים.

מר כדורי:

אנו מציעים לקבוע מגבלה של זמן לדייוני המועצה בבקשות המוסדות להכרה בהם.

מר אבידור:

כאשר הצענו מגבלה של זמן לדייוני המועצה, הסביר לנו היועץ המשפטי שזה ענין לתקנות.

י. סמילנסקי:

בקשר לסעיף 8, איזה קריטריונים הייתם מציעים לקביעת הכללים להכרה במוסדות?

מר לוין:

1. הכסים התקציבי; 2. הבסיס האדמיניסטרטיבי, צריך להיות ברור שהמוסד מבוסס מבחינה תקציבית ושיש לו מבנה ארגוני המאפשר עבודה סדירה.

י. סמילנסקי:

האין זה סותר את סעיף 13 האומר: מוסד מוכר הוא בן-חורין לכלכל עניניו האקדמיים והמינהליים, במסגרת תקציבו, כטוב בעיניו?

מר לוין:

אין פירוש הדבר שהשימוש בתקציב והמבנה הארגוני איננו חפשי, אולם יש תנאים מסויימים של מבנה שבלעדיהם המוסד איננו מוסד. אנו חושבים כי מחסב לקבוע את הדברים מראש ולהגביל את המועצה בקביעת הכללים ע"י הנחיות ברורות, מאשר להשאיר פתח לקביעת קריטריונים שרירותיים.

מר כדורי:

למעשה, אנו חושבים שהמלים "נרטרף-על דמה מדעית נאותה" הן מיותרות, ואפשר לנטח את הסעיף כדלקמן: "...והיא רשאית לקבוע כללים להכרה במוסדות לענין סעיף זה..." אם משאירים פיסקה זו, משאירים פתח לכל מיני ספיקות, ולכן צריך לקבוע קריטריונים להכרה, נוסף לרמה המדעית, ככל שיפרטו, יהיה זה פשוט וקל יותר גם בשביל המוסדות, על-מנת שידעו אם יש להם סיכויים להכרה.

ע.ע.

האם אפשר לקבל פרטים על היחסים ביניכם לבין בי"הם למשפט וכלכלה?

א. רוזאל-נאור:

המדובר בשני מוסדות העוסקים בענפי מדע שונים, בי"הם למשפט וכלכלה עוסק במשפט

מר לוין:

ובכלכלה, ואילו המכוונים האוניברסיטאים של עיריית תל-אביב עוסקים במדעי הטבע ובמדעי הרוח, ואין כל סתירה בקיום שני מוסדות אלה.

היה רצוי להגיע לאדמיניסטרציה אחידה של

שני המוסדות האלה, אך לא הצלחנו להתגבר על הקשיים של תיאום מבחינת ארגונית-אדמיניסטרטיבי, והסיבה היא פשוטה: בי"הם למשפט וכלכלה קיים למעלה מ-20 שנה ויצר לעצמו מתכונת מסויימת, לעומת זאת, המכוונים הקשורים לעירייה קמו במסגרת אדמיניסטרטיבית אחרת לגמרי, מתוך גישה אדמיניסטרטיבית אחרת לגמרי, וקשה מאוד להגיע לידי תיאום, למרות הרצון הטוב מצד שני הצדדים. לו המוסדות היו נוצרים בבת-אחת, או ע"י גורמים דומים, היה הדבר קל יותר. אני בטוח, כי בסופו של דבר, עם מאמצים מצד כל הצדדים, נגיע למצעאת נוסחה לקקט-אדמיניסטרציה משותפת. על כל פנים, לא צריך לייחס חשיבות מופרזת לצד הזה של הבעיה.

השכל מחייב שבמקום מוסדות קטנים יהיה

הי"ר ש. פרסיץ:

מוסד גדול וחזק. שאלה זו יכולה להתעורר

במועצה, והיא יכולה להתנות את ההכרה במיזוג המוסדות.

עוד לפני שנתיים היתה החלטה מוסכמת של שני

מר לוין:

המוסדות לתיאום הפעולה האקדמית והטידוריים לגבי קבלת תלמידים ומורים חדשים, על מנת לרחות למועד מאוחר יותר פתרון בעיות מסובכות, כגון: פיטורי אנשים ומתן פיצויים, גם מתוך רצון שבינתיים יכירו האנשים זה את זה. לצערי הרב, ההסכם לא יצא לפועל, מכיון שבי"הם למשפט וכלכלה שינה את עמדתו - ואינני רוצה לקבוע עמדה אם הסיבות היו מוצדקות או לא - ואיננו מסתפק היום בצורה זו של שיתוף, אלא תובע שילוב מלא, כלומר, בירור כל הפרטים, למשל, באיזו מידה העירייה, האחראית היום למוסד, תהיה אחראית גם להבא, מה יהיה מעמדה בתוך הארגון החדש וכו'. המוסד לא נפסק, אולם איננו יכולים להחיש באופן מלאכותי את פתרון הבעיות הכבדות. אני בטוח שתוך תקופה מסויימת, לאחר בירור כל נקודה ונקודה לחוד - ישנן בעיות כספיות, ארגוניות, פרופסיונליות, פיטורי עובדים וקבלת עובדים חדשים - אם לא תשארנה שאלות השרויות במחלוקת, יבוצע המיזוג. אני רק מצטער שבי"הם למשפט וכלכלה לא קיבל את הצעתנו, שעד לבירור סופי של כל הבעיות האחרות יסתפק בגוף אקדמי משותף.

(נציגי אוניברסיטת תל-אביב עוזבים את הישיבה.

נציגי בי"הם לכלכלה ומשפט נכנסים).

נשמע כעת את הערות נציגי בי"הם לכלכלה ומשפט להצעת חוק המועצה להשכלה גבוהה.

הי"ר ש. פרסיץ:

מה צלטנר:

אנו מופיעים בשם האוניברסיטה של תל-אביב -
בי"הם למשפט ולכלכלה.

במוסד זה לומדים 1200 תלמידים, שהוא

מספר גדול ביותר בהשוואה ל-10.000 תלמידים שעברו את בחינות הבגרות
במשך ארבע השנים האחרונות.

המוסד הזה הוקם ע"י תלמידיו, זה 20 שנה

בונה הנוער בשפלה את המוסד, וזהו המוסד היחיד הבא בחשבון בשביל נוער
זה. אם המוסד הזה יתחסל, תתחסל למעשה האפשרות של כמעט כל הנוער הישראלי
בשפלה להגיע לחינוך גבוה. חוק מסגרת זה הוצה להעביר את ההחלטה הזאת
למועצה להשכלה גבוהה, אשר תהיה מורכבת מ-16 איש, 4 שימנו ע"י הממשלה
ו-12 ע"י שר החינוך מאנשי מעמד גבוה בשדה ההשכלה הגבוהה. האם יתכן
ששאלה גורלית כל-כך תיססר לגוף אחר מאשר הכנסת? האם הכנסת תוכל לקבל
על עצמה את האחריות למסור החלטה כה חיונית לנוער שלנו למוסד שאיש אינו
יודע מה פניו? רצוי שהכנסת, עם כל הקשיים הכרוכים בכך, תבדוק בעצמה את
המוסד הזה ותחליט על גורלו.

בהצעות החוק הקודמות קבעו ש-3 מוסדות

יהיו מוכרים מלכתחילה: האוניברסיטה העברית בירושלים, הטכניון ומכון
וייצמן. הפעם השמיטו את השמות האלה - שכל אחד יודע כי הם יקבלו את
ההכרה מיד - מאחר שלא רוצים להחליט בהן או לאו על גורל שני מוסדות
אחרים - המוסד שאנו מייצגים אותו ואוניברסיטת בר-אילן. אינני רואה למה
צריך להתחמק מהחלטה זו. הכנסת בעצמה צריכה להחליט בענין כה חשוב. הכנסת
יכולה לבדוק כל מוסד ומסד במדינה, ואם יש צורך, להעזר במומחים. היא
יכולה להקים וועדה אד-הוק למטרה זו.

אולם אם אינכם זכולים להרחיק לכת עד כדי

כך, הייתי מציע שהחוק יקבע לפחות הנחיות קבועות למזעצה להשכלה גבוהה.
הייתי מציע שהחוק יקבע מספר תנאים שלאחר שהמוסד מילא אותם חייבת המועצה
להכיר בו, והתנאים הם: 1. התלמידים שיתקבלו חייבים להיות מצויידיים
בתעודות בגרות; 2. המורים שיתקבלו חייבים להיות בעלי השכלה אוניברסיטאית;
3. תכניות הלימודים חייבות להיות לפי הוצאה המקובלת בכל האוניברסיטאות
בעולם; 4. מספר שנות לימוד כמקובל;
5. גרעין קבוע של מורים המקדישים את כל זמנם ומרצם ללעבודה מדעית-מחקרית.
רק בצורה כזאת אפשר להבטיח מחקר מדעי שהוא חלק אינטגרלי של כל אוניברסיטה.

המוסד שבשמו אנו מופיעים התקיים במשך למעלה

מ-20 שנה בלי כל עזרה חיצונית. אני חושב כי זהו המוסד האוניברסיטאי
היחיד בעולם המתקיים ב-97% משכר לימוד, ברור שמוסד כזה איננו יכול
להראות אותן התוצאות שמראים מוסדות המקבלים תמיכה ממשלתית או עירונית,
אי-אפשר להעריך את אפשרויות מוסד זה בכוח אלא אם מביאים בחשבון את
הקשיים שהיה עליו להתגבר עליהם. אנו מבקשים מכם לקבוע הנחיה למועצה
להשכלה גבוהה להעריך מוסדות לא רק לפי התוצאות מעשיהם עד עכשיו, אלא
להתחשב בכוחות הגלומים בתוכם. שהם לא ייתנו ערעור על שמו.

החוק איננו קובע כל תקופה שבה חייבת

המועצה לקבל החלטה אי זו שהיא. המועצה יכולה לבחון במשך שנים מצבו של
מוסד, וכל עוד היא בודקת המוסד איננו מוכר, גם אם הממשלה מבטלת החלטה
שלילית של המועצה, זה עוד לא מקדם את פני הדברים, כי המוסד נשאר
בינתיים בלתי סוגן, אפשר להשאיר גורלו של מוסד תלוי ועומד במשך שנים,
ובאותו זמן אפשר להפעיל את סעיף הענשים בחוק, האוסר על מוסד בלתי-
מוכר להעניק תארים, פירוש הדבר, כי מבלי לסרב לבקשת מוסד להכרה אפשר
להקפיא את פעולתו, כי שום תלמיד לא יפנה למוסד בלתי-מוכר שאינו
יכול להעניק תארים.

על כן אנו מציעים: 1. לחייב את המועצה להחליט על כל בקשה שתוגש לה תוך תקופה של 6 חודשים; 2. המועצה לא תוכל להפעיל את סעיף הענשים כל עוד לא ניתנה תשונה סופית לבקשת המוסד להכרה.

בסיכום, אנו מבקשים:

1. תוספת לחוק שתקבע באופן ברור כי

קיימים 6 מוסדות מוכרים. ההכרה יכולה להיות מורגת; 2. המועצה תקבל הנחיות מחייבות מתי להכיר במוסד, דבר שלא ימנע בעדה מלהכיר במוסד שלא מילא את כל הדרישות; 3. להטיל על המועצה להחליט על כל בקשה להכרה תוך תקופה קצובה, ולא להפעיל את סעיף הענשים כל עוד בבקשת המוסד להכרה תלויה ועומדת.

י. רוקח:
בשם מי אתם מופיעים כאן, בשם בי"הם למשפט ולכלכה או בשם אוניברסיטת תל-אביב?

י. סמילנסקי:
האם המורים של מוסדכם מלמדים רק במוסד זה או הם משותפים לכמה מוסדות?

האם, לדעתכם, הפרוצידורה באינסטנציה השניה של דיוני המועצה בבקשת מוסד להכרה צריכה להיות שונה מאשר באינסטנציה הראשונה?

ש. כפריה:
מדוע אתם מציעים שדוקא הכנסת תקבע את המוסדות המוכרים, ולא המועצה?

א. רזיאל-נאור:
מדבריו של השופט זלטנר מסתבר, כי הדיון בבקשת מוסד להכרה, בין שיתקיים בכנסת ובין שיתקיים במועצה, לא יהיה חפשי מגוון פוליטי. השופט כנראה מעדיף שהכנסת תעסוק בזה בגלוי. נשאלת השאלה: איך להתגונן בפני אפשרות של פגיעה בחופש הדעה והמצפון? אי-אפשר שגם בעניני מדע, מחקר ותרבות הקביעה תהיה לפי רוב פוליטי. אם כן, אולי בכלל אין צורך בכל המוסד הזה? אם זוהי דעתכם, תאמרו זאת בגלוי.

בשם מי אתם דורשים את ההכרה ב-5 מוסדות, בשם בי"הם למשפט וכלכלה או בשם אוניברסיטת תל-אביב? מי, איפוא, האוניברסיטה של תל-אביב? מדוע אתם מדברים על שני מוסדות נוספים ולא על שלושה מוסדות נוספים, האם יש לכם תקווה ששני המוסדות יתאחדו, אם כן, מתי וכיצד?

ר. צברי:
אני מתפלאת על ההצעה שדוקא חברי הכנסת יקבעו את המוסדות המוכרים, מדוע אי-אפשר לסמוך על אנשי מחקר ומדע?

מר זלטנר:
אנו מופיעים בשם מוסד ששמו הרשמי, הרשום אצל רושם החברות, בהסכמת היועץ המשפטי לממשלתי ישראל הוא: אוניברסיטת תל-אביב - בי"הם למשפט ולכלכלה, ואין שום מוסד אחר. בארץ הרשאי לשאת את השם אוניברסיטת תל-אביב, מחלקת החינוך של עיריית תל-אביב יסדה שני מכונים, שהם חלק אינטגרלי של האוניברסיטה של עיריית תל-אביב: המכון למדעי הטבע והמכון למדעי הרוח.

אינני רוצה למתוח עכשיו ביקורת על המכונים הללו, בצטרך פעם להסדיר את הבעיה הזאת, ונדמה לי שכאשר שר החינוך והתרבות דיבר על חוק תיאום הוא התכוון גם לזה, אולם איננו יכולים לעורר עכשיו את הבעיה שני המכונים, עם כל הכבוד להם, הם מכונים קטנים באופן יחסי, ואינני חושב שירצו להכיר בהם עכשיו בטוטרות להשכלה גבוהה, אולם מגוחך לא להכיר בנו בגלל קיום מכונים אלה.

לפני שנתיים התמנו בראשי תיבות על הסכם לאיחוד שני המוסדות, אולם ראש עיריית תל-אביב לא הצליח לקבל את אישור המועצה להסכם זה.

היו"ר ש. פרסיץ: מסוע מבקש השופט צלטנר את ההכרה ב-5 מוסדות בלבד?

מר צלטנר: אי-אפשר להכיר בגוף שאיננו עצמאי. אי-אפשר לומר כי תת-מחלקה של עיריית תל-אביב היא אוניברסיטה, התנאי הראשון הוא שמועצת עיריית תל-אביב תרצה באוניברסיטה כללית. עד עכשיו היא לא רצתה בזה ולא אישרה את איחוד שני המוסדות. אנחנו רוצים בשיתוף ובמיזוג בזה.

מר בר-שירה: בקשה לשאלה אם יש לבי"הם לכלכלה ולמשפט גרעין של מורים קבועים הקשורים אליו. מתוך 110 מורים ישנם כ-10% מורים קבועים, קשה לקיים גרעין גדול מזה בבי"הם המתקיים רק משכר הלימוד. העירייה הביטחה לתמוך בנו, אך לא קיימה את הבטחתה. סגל המורים הסכים לוותר על חלק משכר ההרצאות הדל כדי שכמה מורים לפחות יוכלו לוותר על פרנסה אחרת ולהקדיש את כל זמנם לבי"הם.

מלבד כמה פקולטות צעירות, רמת הלימודים אצלנו איננה גופלת מהרמה הממוצעת של מוסדות להשכלה גבוהה בעולם. במידה שיש בחינות משותפות לטוטרנטים בארץ - וקיימת בחינה של עורכי דין זרים ובחינת ההתמחות במשפט - ביחס לבחינת ההתמחות יש הבדל של 2% בלבד בין בוגרי אוניברסיטת ירושלים לבין בוגרינו, וביחס לבחינה של עורכי דין זרים אנחנו בראש התור.

מספר ניכר של מרצים בפקולטה שלנו למשפטים מרצים גם בפקולטה למשפטים בירושלים, להיפך, אוניברסיטת ירושלים מעסיקה הרבה מהמרצים שלנו.

קיימת דעה, אפילו בחוגי האוניברסיטה

בירושלים, שאם תסתפקו במוסד להשכלה גבוהה מקצועית צרה, לא תהיה כל בעיה. אנחנו דחינו ודוחים את ההצעה הזאת, אנחנו יודעים שלא עשינו רבות בשטח המחקר, אולם במידה שמדובר על משפט וכלכלה, עשינו משהו גם בשטח זה. אוכל להזכיר את מר דיקן, אשר לפי ספריו לומדים גם באוניברסיטת ירושלים. מלמדים אצלנו שופטים, הקובעים את ההלכה והפרקטיקה של המשפט, ושנים פסקי-דין אשר המשפטים החליטו לתרגמם ולשלוח אותם לאוניברסיטאות שונות בעולם. בשטח הכלכלה, מרצים אצלנו אנשים כמו גלפס, אשר פירסם ספרים הבנים ונשלח לחו"ל, וכן ד"ר טרויס. קיבלנו להוראה את פרופ' מושקט מפולין, מומחה למשפט בינלאומי. בשטח המחקר הטוציאלי, מרצה אצלנו מר קנב, שהוא אבי שיטת הביטוח הלאומי. תהיה זו פגיעה גדולה בנו אם ירצו להפוך אותנו למוטרד מקצועי, לבי"הם פרופטיונלי, לפבריקציה של דיפלומות.

ע.ע.

במשך 23 שנים התמסר חבר מרצים ללא לאות, מתוך קרבנות אישיים ובמאמץ חלוצי לקיום מוסד להקניית השכלה גבוהה, ביניהם כאלה שאינם עוד בחיים ושהארץ צריכה לזכור אותם, היה לנו יסוד להאמין שעם קום המדינה היא תיתן הערכה נכונה למאמץ חלוצי זה, אולם עד עכשיו נחלנו אכזבות מרות, ואנו משוכנעים עמוקות שהמקור לכך הוא בגורמים חיצוניים, אשר מתוך פחד, לדעתנו בלתי מבוסס, רואים בנו מתחרה, איננו מתיישרים לעמיד בדרג עם מוסדות שמגיע להם דרג גבוה יותר מאתנו, אנו מכירים בעובדה זו, ואנו מוכנים לקבל על דרישה לשכלול ולשיפור דמתנו, אולם אנו מקווים שלאחר שנים כה רבות ינתן סוף סוף האות והעידוד שאנו זכאים להם.

אני רוצה לסיים בכמה מספרים על ההרכב הסוציאלי של הסטודנטים הלומדים אצלנו: 21% של הסטודנטים משרתים שירות פעיל בצה"ל ובמשרה; 20% הם בני ערות המזרח וצפון אפריקה; 39% הם ילדי הארץ ו-53% הם תושבי תל-אביב, כלומר 53% מתוך 1200 תלמידים אינם יכולים לפנות לאוניברסיטה בירושלים, הם זקוקים למוסד כזה בתל-אביב.

ביחס למכונים האוניברסיטאיים של תל-אביב, אני מזדהה עם דברי מר צלטנר, אך ברצוני להוסיף רק הערה אחת: איננו אוסרים שלא תכירו במכונים. אין לנו סמכות לדבר בשם המכונים, אפשר היה לגמור מזמן את ההסכם על איחוד שני המוסדות האלה, אך בגלל התמקחות סיעתית בתוך העירייה אין הדבר יוצא לפועל, אנו מקווים שע"י ההכרה בנו יביאו לידי איחוד שני המוסדות ולידי מצב שהכרה באוניברסיטה תכלול באופן אוטומטי גם הכרת המכונים הדרו.

האוניברסיטאות בחו"ל מכירות בנו, אך כאשר תגיע אליהן השמועה שאיננו מקבלים בארצנו, הרי שבוגרינו הנמצאים בחו"ל ומשמשים בהוראה ובמחקר ישארו בחלל ריק.

א. רוזיאל-צאנר: האם אתם רואים את המצב הנוכחי כמצב ביניים, שיש תקווה כי ישתנה בקרוב, או שאתם משלימים עם המצב?

מר בר-שירה: אנו רואים את המצב כמצב ביניים, יש לנו כל הכבוד למכונים, שרמתם הטוענת גבוהה ואשר חינכו דור של מורים, אולם איננו יכולים לתקן את המצב שעירית תל-אביב לא רצתה לתקנו.

אני מציע שהכנסת עצמה תברר את מצבנו ותחליט על ההכרה בנו, היא יכולה להעזר בטומחים ובאנשי מדע בינלאומיים, אם תשאירו זאת להחלטת המועצה, תשאירו אותנו תלויים ועומדים במשך מספר שנים בוספות, אנו תובעים שתבוא פעם אות שליעודוד למוסד חלוצי זה בתל-אביב.

הינ"ר ש. פרסיץ: אני מודה לכם על הערותיכם, אם כי אינני יכולה להזדהות עם כמה מהדברים שאמרתם, אבל הצלחתם להבהיר את דרישותיכם, ואנו נדון עליהן בישיבותינו הקרובות.

האם אפשר לבקש מכם את חליפת המכתבים שלכם בקשר לענייני ההכרה שניהלתם במשך 9 השנים האחרונות, למי הופנו, פתי ומה היו הנימוקים לסירוב.